

ХОМЕЦЬКА ГОРА

легенда

Коли розтанув льодовик, дощі почали поливати землю. Сонце, висушували болота, піщані горби вкривалися лісами, травами, пахучими квітами, розвелось багато різних тварин.

Якось із вирію лелеки принесли хлопчика. За велінням Дажбога, він мав допомагати людям освоювати лісові простори. Минуло два десятик років, поки лелеки знову відвідали його. Вони довго шукали, літали, кричали:

Не-ма?

Не-ма!

Не-ма?

Не-ма!

Їх голоси відбивалися з лісу, землі і води, глухим ехом злітали доверху.

-Хо-ма!.. Хо-ма!.. Хо-ма!...

Не-ма!... Не-ма!... Є-є-є Хома!!!

Бусли розсіяли насіння із шишок сосни, ялини, ялівця, які розрослися до самої води Стиру. Хлопчина облюбував ці місця. Особливо чарівною була заплава річки, де висока вода повені розливалась до безкраю.

У теплий весняний вечір Хома ловив на Стиру рибу. Прилетів чорногуз, скубнув його за плече. Здивований юнак почув стогін. Стогін повторився. Він глянув на річку: серединою несло колоду, на якій хтось ворухився. Міцний легінь кинув о глибоку воду. На колоді закривавлена і в синяках лежала ледь жива молода дівчина. Він подумав, що це русалка, про яку розповідали лелеки. Підтягнув колоду до берега, незнайомка застогнала. Сміливий рятівник обережно відніс до свого житла, поклав на сухе листя, напоїв зіллям, яке принесла біла лелечиха, протер осиним ядом, тепло вкрив.

Через кілька днів дівчина прокинулася, розплющила очі, Хома зрадів що вона жива.

Ти водяна русалка?

Ні..., я, мене,... зірвався шквальний вітер, дощ,.. колоду, на якій я прала, понесла течія.

Звідки ти?

Із Вороняків, знаєш?

Вперше чую. Залишайся, можливо, тебе ще знайдуть.

-Дякую, ти добрий... Мабуть, думають, що я втопилася, адже пройшло чимало днів, мене далеко занесло.

Дівчина дуже сподобалася господарю, було приємно доглядати за нею. Він хотів, щоб невідома залишилася в його лісовому царстві. На кілька хвилин Хома задумався, задрімав. Прибула була вродливою, мала довгу красиву косу. Хома запалав почуттям кохання: дивився їй у вічі, називав запашною фіалкою, білосніжним лататтям, квіткою-русалкою. Вона посміхалася, червоніючи... Дивувалася, коли Хома розмовляв зі своїми лелеками.

Ти знаєш лелечу мову?

Так, вони мені за батьків. Одного вечора Хома приніс дівчині оберемок квітів. Вона сплела гарний віночок. Хлопець обережно одягнув їй його на голову, інші квітки розкидав навколо, взяв красуню за руки, ніжно обняв і... поцілував. Щирий, простий парубок завоював її серце. Дівчина стала його дружиною, народила сина. На родини звідусіль злетілись лелеки, співали коліскові, принесли подарунки.

Хома збудував на схилі гори дерев'яну хату, ловив рибу, збирав гриби, ягоди, бавився із сином. Йому допомагали крилаті друзі. Він був щасливим. Інколи спокій порушували блискавка та грім, що давали вогонь.

Птахи знали Хому, тому навесні поверталися до його хати і оселялися у кронах високих дерев, махали йому крильми, радісно вітаючи. Прошли роки. Хома жив біля онука, який після одруження залишився у дідовій хаті. Малих правнуків він мав цілий десяток і дуже ними пишався: «Це мої неньки, мої лелеченьки люблять онука, шанують мене, тому посилають щороку йому діток.»

У ту пору зими були холодними, сніжними, голодні вовки підходили до оселі, сердито вили свої сумні пісні. Тоді старий Хома запалював соснові смолисті палиці і відганяв звіра. Він на мить зупинився, подивився на небо і сам до себе сказав: «Напевно, вже прибула за мною»

смерть, видко, довго я живу.» Під весну Хома занедужав і помер. Його поховали на вершині гори, яку назвали Хомицькою. На могилу насипали каміння.

Правнуки Хоми розійшлися по лісах, болотах, заселили наш край, який від тих днів величають Поліссям, вірні боцями літали по світах, розповідали про поліщуків. Де стояла хата Хоми, тепер добувають незвичне світло - вогонь Перуна щовесни лелеки привітно кружляють над горою, а потім линуть до людей і гніздяться саме на тих місцях, де праправнуки поліщуків, приносять їм радість життя – численну малечу.